

Dezső Márton

Kalandregény

Hajós volt, hamisítatlan
szárazföldi alkat;
az anyja szerette
volna, ha papnak áll,
vagy az öreganyja.

Ministrált tizennégy éves koráig,
az oltár előtt érezte
magán a kinyíló sötétet:
az öregek száját, és undorodva leste,
hogyan lesz fehér nyál
Krisztus fölszeletelt teste.

A rumot nem szerette,
csak inni, felböfögni;
gyerekkori sütemények
jutottak eszébe, és a tél,
amikor a hógát eltemették.

A faluból húszévesen tűnt el,
és rá húsz évvel ugyanaz a sötét
nyelte el, amit az oltár előtt
az öregek szájában látott,
valahol az Atlanti-óceánon.

Koporsója nincs – nem volt mit temetni –,
anyja sírkövén réztábla
hirdeti nevével a halált:
Emléked örökké velünk él,
Ferenc. A gyászoló család.

DEZSŐ MÁRTON (1983) Rédcisen született költő.

Csíkok

Tizenhárom napja láttam Józsefet.
Amikor a zebra megtaposta.
Errefelé csak egy van – mármint zebra –,
József viszont töméntelen.

A tülekedésre emlékszem, és arra,
Ahogy Józsefet fellökték.
Karok, csípők, lábak lassították
József elkerülhetetlen esését.

Szájából a cigaretta kirepült,
Majd kezénél a földön megpihent.
Az apró, amit markában tartott
– egy százas és kettő ötvenes –, szétgurult.

Úgy tűnt, József ennyivel megússza:
Kétszáz forint, cigi, horzsolás az állán.
Aztán megjelent a zebra József mellett.
Olyan patája volt, mint az Ördögnek.

Úgy világított fekete szeme,
Ahogy kocsmában a billiárdgolyó,
Mikor az asztal széléről visszapattan,
És a lámpatest alatt, középen megáll.

Márciusi tusa

Velaxin lesz, kék Camel,
és meginnék egy kávét.
Függő vagyok, nem szerel-
mes: Húzódjatok hátrébb.

Humorom – feloldani
a nyakig gallyban állást –
mire elég most, ami-
kor a kór fixen szállást

talált bennem? Tán mennem
kéne hegyig, tengerig.
Máskálni Budapesten,
persze csak ha engedik

életkörülményeim:
őrlődni és dolgozni
lényegen és lényegin
mégiscsak. Szóval hogy mi

lesz, illetve mi lehet?
Foglalkoztatom magam.
Így szól a tönkremenet
közben szám, és nincs szavam.

